

κύματος τὴν ἀστραπὴν, εἶναι ἐπαξία αἰγλης μαρτυρικῆς. Καὶ οἱ μάρ-
τυρες ὑπέκυψαν. Ὁ οὐρανὸς ἐζήλευσε τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν της,
καὶ τὸ ἤρπασεν· ἤρπασεν ἡ αὖρα τὴν δρόσον τῶν χειλέων της· τὸ ἀπει-
ρον τὴν γαλήνην τῆς καρδίας της· τὸ λυκόφως τοῦ πνεύματός της τὴν
ρέμβην. Ὁ σάλος δὲν ἀποκαρτερεῖ πρὸ ἐκείνου, δὲν θαμάζεται· οἱ ἀφροὶ
ἐκπνέοντες ἐπ' αὐτοῦ ἠρήμουν τὴν θαρρύνουσαν ἐκείνην ἐμμονήν, τὸ
ἔμφυχον, τὸ ζῶν ἐκεῖνο προπύργιον. Πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη. Διέβλεπέ
τις βουλιμίαν τίγρεως ἐν τῇ θαλάσῃ· ἔβλεπέ τις τι ὁμοιάζον μὲ ῥομ-
φαίαν Θανάτου. Ἄ! ποία ψυχὴ δὲν ἤθελεν ἐκχυθῆ εἰς στόνους πρὸ τοῦ
φοικώδους ἐκείνου δράματος, πρὸ τοῦ συμβάματος ἐκείνου, ὅπερ τόσον
ἐξιδανίκευσε τὸ κύμα, ἀφοῦ ἐρρόφησε τὴν ζωὴν οὗο ἀγγέλων; Τοιοῦτο
τέλος ἀγλαὸν ἐν τῇ στυγνότητί του, ὠραῖον ἐν τῇ φοίκῃ του, μ' αἰ-
γλην, μὲ παρυφὰς ποιήσεως ὑψηλῆς, ἐνηνεγμένης εἰς τὸ ἰδεῶδες, προ-
καλεῖ καὶ τοῦ σκεπτικωτέρου τὸν νυγμόν, καὶ τοῦ στωϊκωτέρου τὴν
συμπάθειαν· εἶναι τέρμα προκαλοῦν ἀγνόν, μειλίχιον τὸ δάκρυ.

Καὶ δάκρυ τοιοῦτον ἡμεῖς ἀπλοῖ μνήμονες μιᾶς ἀπολεσθείσης καλλο-
νῆς, μιᾶς γενναίας καρδίας, σπένδομεν ἐκθύμως ἐπὶ τῶν τάφων των,
ἐλάχιστον δεῖγμα τῶν συμπαθειῶν μας πρὸς ἐκείνους, οὓς ἐθρήνησε τόσον
ὁ κόσμος, καὶ οὓς τόσον ἐθρόνησεν ὁ Θάνατος.

A * * * *

Δ Ι Σ Τ Ι Χ Α

Ἐρωσ ποῦ κόσμῳ σκιάζεται γέλιου ἀφορμὴ μοῦ δίνει
φλόγα ποῦ σβύνει ὁ ἄνεμος, τί φλόγα εἶν' ἐκείνη!

✽

Μ' ἐτρέλλανε ἡ πορτοκαλλιά, λευκό μου ἀγγελουῶδι,
Λουλουῶδι ἂν ἦσουν, θύσουνα πορτοκαλιᾶς λουλουῶδι!

✽

Κορίτσια, ἀστέριναις νυχτῖαις, πολλὰ μ' ἔχουν θαμπώσει,
Μὰ τέτοια ἔμερα πουθεγὰ δὲν εἶχα καμαρώσει!

✽

Διώχνει τ' ἀστέρια ὁ οὐρανὸς τὸν ἥλιο του νὰ βάλῃ
Καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα ἡ καρδιά κάθε ἀγάπῃ ἄλλῃ!

✽

Σὲ φύλλο ῥόδου, ἀγάπῃ μου, τί γράφεις τ' ὄνομά Σου;
Σβύστο, καὶ δίχως νὰ τὸ πῆς, σοῦ ἑμοιάζ' ἡ ζωγραφιά Σου.

✽

Ὁ Ἀπρίλης ὅλο μὲ ψευτῖαις καὶ ὅλο μ' ἄνθη μπαίνει,
Κ' ἡ νειότης πάντα εἶναι τρελλὴ καὶ πάντα ζηλεμένη!

K. Π.